

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journal HH : 1840

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journal HH : 1840", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 18*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 1999 , s. 2.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-hh-txt-shoot-n8.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 18

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

HH:8

vi læse: og Gud fristede Abr: og han sagde til ham
Abrah. Abrah: og Abraham svarede her er jeg. Det er
dette tillidsfulde gudhengivne Sind denne
Frimodighed til at gaae Fristelserne imøde, til freidigt
at svare her er jeg. vi især maa bemærke. Er det nu
ligesaa med os, ell er det ikke snarer saaledes, at naar
vi mærke, at de svare Prøvelser nærme sig, da ville vi
saa gjerne unddrage os, vi ønskede blot en Afkrog af
Verden at skjule os i, ønskede at Bjergene ville skjule
os, ell. vi utaalmodigen søge at vælte Byrden fra os
over paa Andre; ell. endog de der ikke søge at flygte,
hvor langsom hvor modvillig flytter Foden sig frem af
Banen. Ikke saaledes med Ab:, han svarer freidigt Her
er jeg; han falder ingen til Besvær med sin Lidelse,
ikke Sara, som han jo vel indsaae det saa saare vilde
bedrøve at miste Isaak, ikke Eleezar den tro Tjener i
hans Huus, hos hvem han dog snarest maatte have
søgt Trøst. Vi læse: han stod tidlig op om Morgen. Han
ilede som til en Glædeshøitid og ved Morgengry var
han paa det af Herren bestemte Sted paa Moria. Og
han kløvede Brændet, og han bandt Isaak og han
antændte Baalet og han drog Kniven. Min T: der var
mangen Fader i Israel der troede isit Barn at miste
Alt, hvad ham kjær var, at berøves ethvert Fremtids-
Haab, men der var jo dog ingen der i den Forstand var
Forjættelsens Barn som Isaak var det for Abr:. Der var
mangen Fader, der mistede det, men da var det jo
dog Guds almægtige og urandsagelige Styrelse, da
var det jo dog Gud der selv ligesom udslettede det
givne Løfte, han maatte sige som Hiob Herren gav
Her[ren] tog. ikke saaledes med Abraham, det var af
hans egen Haand det blev fordret, Isaaks Skjebne var
med Kniven lagt i Abr: Haand. Og han stod her aarle
paa Bjerget han den gl. Mand med sit eneste Haab.
Men han tvivlede ikke, han skuede ikke omkring
tilhøire og venstre, han udfordrede ikke Himlen med
sine Klager. Han vidste det var det tungeste Offer Gud
kunde fordre, men han vidste og, at Intet var for stort
for Gud. Vi vide nu alle Udfaldet paa Historien. Det
overrasker os maaskee ikke mere, fordi vi kjende det
fra vor tidligste Barndom, men da ligger Feilen i
Sandhed ikke i Historien, men i os, fordi vi ere for
lunkne til ret at føle med Abraham at lide med ham.
Han drog hjem glad frimodig tillidsfuld til Gud; thi han
havde ikke vaklet, han havde Intet at bebreide sig.
Hvis vi ville tænke os, at Abraham ved ængstet og
fortvivlet at skue omkring havde opdaget den
Vædder, der skulde frelse hans Søn, vilde han da ikke
beskæmmet være vent hjem, uden Tillid for
Fremtiden, uden Vished med sig selv om, at han var
beredt til at bringe Gud et hvilketsomhelst Offer.,
uden den himmelske Røst fra Himlen som i hans
Hjerte, der forkyndte ham Gud[s] Naade og
Kjærlighed.